פשיטא בר קטלא הוא. תימה אימא במזיד ולא התרו בו וי"ל דהא נמי נפקא לן מבלי דעת דאיכא מבלי דעת יתירא עוד י"ל דהא נמי פשיטא דלא יגלה דעל כרחך קרא בלא מתכוין איירי מדכתיב והוא לא שונא:

אלא פרט לאומר מותר. וקשה (ב) דגרי חלב וגבי שבת דכתיב בשניהם שגגה ומיירי פרק בלא גדול (שבת דף סח: ופס) בתיוק שנשבה לבין הנכרים וי"ל דשאני הכא דכתיב שגגה יתירא למעוטי אומר מותר ג): **ואשר** לא צדה פרט למתכוין לזרוק. כגילד הרגל (ב"ק דף כו: ופס) פירש רש"י (ג) ממעט ליה ממיתה אבל גלות אית ביה ולא נראה דא"כ לא הוי כמו אידך לכן נראה לפרש דפטור מ)(ממיתה) מגלות ו)כדאמרינן פרק כילד הרגל (שם ד"ה פרט): **מה** יער שיש לו רשות לניזק ולמזיק ליכנס לשם וכו'. וקשה דמסתמא כמו כן נימא מה יער מקום שעומד שם המזיק ויש רשות לניזק להיות נשם ומ"כ קשה דתנן הזורק אבן לרשות הרבים הרי הוא גולה ומוקי לה בסותר כתלו שהוא ברשותו והרג הניזק שהוא ברשות הרבים ואמאי גולה והא בעינן מקום שיהא רשות לניזק ולמזיק ושיהא הניזק במקום שהמזיק עומד בו וי"ל דלא יליף מיניה מקום הכהאה אלא שיש רשות לשניהם לעכב במקום ההכאה: **נשמטה** השליבה (ד). והרגתו השליבה אבל אם הרגו אדם פטור דבעינן דרך ירידה:

ואי בעית אימא הא דאיתלע והא דלא איתלע. ולפי האי מ"בעית אימא כולי עלמא סברי ירידה היא וקשה א"כ אמאי לא קאמר דכולי עלמא ירידה היא הא דאתלע והא דלא אתלע ועוד קשה כי קאמר מעיקרא דכ"ע עליה היא א"כ קשה ברייתא זו לבריתא דלעיל או השליך עליו להביא ירידה שהיא צורך עליה ונראה לפרש דה"ק דכ"ע דעליה הוי ומיירי במיהדק ס)ובדלא אתלע ולא מיירי בירידה שהיא צורך לעליה דבהא לא פליגי ברייתות והכא הכי קאמר אבעית אימא הא דאתלע ומיירי הברייתא שמחייבה בירידה שהיא צורך לעליה:

היינו לימא כתנאי היה עולה בסולם ונשמטה שליבה מתחתיו תני חדא חייב ותניא אידך פטור מאי לאו בהא קא מיפלגי דמר סבר ירידה היא ומר סבר עליה היא לא דכ"ע עליה היא ולא קשיא כאן לניזקין כאן לגלות איבעית אימא הא והא (א) לגלות ולא קשיא ס)הא דאתליע הא דלא אתליע ואיבעית אימא הא והא דלא אתליע ולא קשיא הא דמיהדק והא דלא מיהדק: **מתני'** ע)נשמט הברזל מקתו והרג רבי אומר אינו גולה וחכמים אומרים גולה מן העץ המתבקע רבי אומר גולה וחכמים אומרים אינו גולה: **גמ'** תניא אמר להם רבי לחכמים וכי נאמר ונשל הברזל מעצו והלא לא נאמר אלא מן העץ ועוד נאמר עץ למטה ונאמר עץ למעלה מה עץ האמור למעלה מן העץ המתבקע אף עץ האמור למטה מן העץ המתבקע אמר רב חייא בר אשי אמר רב ושניהם מקרא אחד דרשו ונשל הברזל מן העץ רבי סבר יש אם למסורת וגישל כתיב ורבנן סברי יש אם למקרא ונשל קרינן ורבי יש אם למסורת סבירא ליה והאמר

עץ למטה. ונשל הברזל מן העץ: **ונאמר עץ למעלה.** לכרות העץ: **יש אם למסורת.** כמה שנמסרה כתב של תיבה למשה אנו צריכין לדורשה ולא לפי המקרא כשאתה קורא ונשל אתה מוסיף הברה של אל"ף או של ה"א בין נו"ן לש"ן ולפי המסורת וגישל כתיב ופירושו גישל שהשיל הברזל מן העץ המתבקע ומלא את רעהו. ורבנן סברי יש אם למקרא ונשל קרינן לשון פעל הברזל עצמו נשל מעל עצו: הא

גמ' אמר רבא גרסינן ולא גרסינן ולא גרסינן אלא. **כאומר מותר.** סבור שמותר להרוג את ישראל וזהו מזיד שלו: **אנוס הוא.** והיאך הוא קורהו מזיד: **בפטע פרט לקרן זוית.** שלשון פתע הוא בסמוך כדמתרגמי' בתכיף. פרט לקרן זוית אם היה זה יולא ממבוי זה ונכנס לזה לפנות לימין או לשמאל וסכינו בידו וזה בא כנגדו בקרן זוית ולא ראהו והרגו: **שדחפו בגופו.** בלא מתכוין: **להביא ירידה שהיא צורך עליה.** כגון הרואה להריס ידו בכתפו וגרזן בידו ומשפיל תחלה את גופו ושוחה לפניו כדי להריס בכתפו ובהשפלתו הרג בלא תימא הואיל וצורך עליה היא פטור מגלות דהא כתיב ויפל: **בלא לדיה.** לשון לידה. שלא מתכוין לגדל לגל שני: **ואשר לא צדה.** שלא מתכוין לזרוק בגדו ובסמוך לו אלא למקום אחרת אבל לא היה יודע שיש שם אדם: **פרט למתכוין לזרוק שהיה וזרק ארבע.** א) וכן לזרוק ארבע וזרק שמונה: **אף כל שיש לו רשות לניזק כו'.** יצאה חצר של בעל הבית: **עליה היא או ירידה היא.** בתר דידיה אזלינן והוא היה עסוק בעליה או בתר שליבה אזלינן והעולה עליה היה דוחקה ומשפילה כלפי מטה: **כבר נגעת כו'.** הרי נגעת כאן בירידה שהיא צורך עליה והא רבינן לה לעיל לחיובא: **לפניו חייב.** הרג לפניו חייב: **ה"ג** כאן בירידה שלפניו ועליה שלאחריו כאן בעליה שלפניו וירידה שלאחריו כאן בירידה שלפניו ושל אחריו כאן בעליה שלפניו ולאחריו. כל דרך עליה פטור וכל דרך ירידה חייב. הלכך הא דתניא לפניו חייב לאחריו פטור בירידה שלפניו ועליה של אחריו השפיל זרועו כדי להריס בכתפו והריס (ה) מכתפו לפניו בהשפלתו חייב הרג בעלייתו לאחוריו פטור. והא דתניא לאחריו חייב לפניו פטור בירידה שלפניו ושל אחריו כאן בעליה שלפניו ולאחריו. כגון המריס ידו בכתפו עד שהשפילו דרך אחוריו ממעל לכתפיו ואחז והגביהו להכות לפניו הרג בהשפלתו דרך אחוריו חייב הרג בהגבהתו פטור. והא דתניא בין לפניו ובין לאחריו חייב בירידה שלפניו או שלאחריו. והא דתניא בין לפניו בין לאחריו פטור בעליה שלפניו ושל אחריו: **לימא כתנאי.** הך בעיא דרבי אבהו: **לנזקין.** חייב אם לא הרגו אלא הזיקו חייב דלנזקין לא שני לן בין שוגג למזיד בין בירידה לעליה כדאמרינן בב"ק (דף כו:) פלגא תחת פלגא) לחייב על השוגג כמזיד ואונס כדלון: **הא דאתליע.** חייב שכל שליבה שהתליעה כשדורסין עליה נכפפת היא למטה וירידה היא ואם לא התליעה אין כאן ירידה: **הא דמהדק.** אם היתה השליבה מלא הנקב שהיא מחוברת בו ואחוזה יפה יפה אין כאן דרך ירידה ופטור. לא מהדק ירידה יש כאן וחייב: **מתני' מן העץ המתבקע.** יצא קיסם ונתז למרחוק והרג: **גמ' נאמר עץ למטה.** ונשל הברזל מן העץ: **ונאמר עץ למעלה.** לכרות העץ: **יש אם למסורת.** כמה שנמסרה כתב של תיבה למשה אנו צריכין לדורשה ולא לפי המקרא כשאתה קורא ונשל אתה מוסיף הברה של אל"ף או של ה"א בין נו"ן לש"ן ולפי המסורת וגישל כתיב ופירושו גישל שהשיל הברזל מן העץ המתבקע ומלא את רעהו. ורבנן סברי יש אם למקרא ונשל קרינן לשון פעל הברזל עצמו נשל מעל עצו:

ג) וכן פי' ר"ח ב"ק דף כ"ו ע"ב הוקא בתיבות הרשב"א ובשיטה מקובצת שם: ד) וכן נראה מפסק הרמב"ם הל' רוצח פ"ו הי"ג כפירוש ר"ח דלא כרש"י: ה) פירושלמי אותם מיי דמר רב הונא: ו) אפשר דע"ם הוא והני צריך להגיה בתיקון ע"ש: ז) לפי פירוש זה אשר אחריו הלן הרמב"ם ספ"ו מהל' רוצח מדייק לישנא דמתניתין דמן העץ המתבקע נמי אשמעינן הכחל קמי:

עין משפט נר מצוה

ג א מיי' פ"ו מהלכות רוצח הלכה יג סמג עשין עה:
ד ב ג ד ה ו מיי' שם הלכה י:
ה ז מיי' שם הלכה יג ולפטור ועי' בכ"מ:
ו ח מיי' שם הלכה יד:
ז ט מיי' שם הלכה י:
ח י מיי' שם הלכה יא:
ט כ מיי' שם הלכה יד ולפטור:
י ל מיי' שם הלכה יג ועיין בכסף משנה:
מ [מיי' פ"ו מהל' חובל ומזיק הל"ד ועי' במ"מ טוש"ע מ"מ סי' שע"ח סעיף ג]:
יא נ מיי' פ"ו מהל' רוצח הלכה טו:

תורה אור השלם

1. אוֹ בְכָל אֶבֶן אֲשֶׁר יָמוּת בָּהּ בְּלֹא רֹאוֹת וָיָפֹל עָלָיו וָיָמֹת וְהוּא לֹא אוֹיֵב לוֹ וְלֹא מְבַקֵּשׁ רָעָתוֹ:
במדבר לה כג
2. וְהִקְרַיְתֶם לָכֶם עָרִים עָרֵי מִקְלָט תִּהְיֶינָה לָכֶם וְנָס שָׁמָּה רֹצֵחַ מַכֵּה נֶפֶשׁ בִּשְׁגָגָה:
במדבר לה יא
לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל וְלַגֵּר וְלַתּוֹשָׁב בְּתוֹכָם תִּהְיֶינָה שֵׁשׁ הֶעָרִים הָאֵלֶּה לְמִקְלָט לָנוּס שָׁמָּה כָּל מַכֵּה נֶפֶשׁ בִּשְׁגָגָה:
במדבר לה טו
3. וְזֹאת דְּבַר הַחֹרֵשׁ אֲשֶׁר יָנוּס שָׁמָּה וְחָי אֲשֶׁר יַכֶּה אֶת רֵעֵהוּ בְּבְלִי דָעַת וְהוּא לֹא שֹׂנֵא לוֹ מִתְּמוֹל שִׁלְשֹׁם:
דברים יט ד
4. וְאִם בְּפֶתַע בְּלֹא אֵיבָה הֲדָפוֹ אוֹ הִשְׁלִיךְ עָלָיו כְּל כְּלִי בְּלֹא צְדִיָּה:
במדבר לה כב
5. וַאֲשֶׁר לֹא צָדָה וְהֵאֱלֹהִים אִנָּה לְיָדוֹ וְשַׂמְתִּי לְךָ מָקוֹם אֲשֶׁר יָנוּס שָׁמָּה:
שמות כא יג
6. וַאֲשֶׁר יַבֵּא אֶת רֵעֵהוּ בְּיַעַר לַחְטֹב עֵצִים וְנִדְּחָה יָדוֹ בַּגַּרְזֶן לִכְרֹת הָעֵץ וְנָשַׁל הַבַּרְזֶל מִן הָעֵץ וּמָצָא אֶת רֵעֵהוּ וָמֵת הוּא יָנוּס אֶל אַחַת הֶעָרִים הָאֵלֶּה וָחָי:
דברים יט ה

רבינו חננאל

ת"ר בשגגה פרט למזיד. כלומר אינו גולה. אוקמה רבא דהאי מזיד שאינו גולה באומר מותר שהאומר מותר קרוב למזיד הוא ולא מיכפר ליה בגלות. אבל המזיד בר קטלא הוא. בבלי דעת אוקמה רבא פרט למתכוין להרוג בהמה והרג אדם לכותי והרג בן ישראל לנפלים והרג בן קיימא שאינו גולה: ת"ר אם בפתע פרט לקרן זוית דהוה ליה לעיוני. בלא איבה פרט לשונא. כלומר הני לא סגי להו בגלות. הדפו שדחפו בגופו. או השליך עליו להביא ירידה שהיא צורך עלייה. בלא צריה פרט למתכוין לצד זה והלכה לה לצד אחר. ואשר לא צדה פרט למתכוין לזרוק ב' אמות וזרק ד' אמות והיה שם אדם והכהו דלא מיכפר להו בגלות ו) ואשר יבא ביער מה יער רשות לניזק ולמזיק ליכנס שם אף כל שיש רשות לניזק ולמזיק ליכנס שם דינו הכי. בעא ר' אבהו מר' יוחנן היה עולה בסולם ונשמטה שליבה מתחתיו ונפלה והרגה מהו. ופשט ליה דהיא ירידה צורך עלייה. ומותיב ליה הא דתנן כל שלא כדרך ירידתו אינו גולה מאי לאו כי האי גוונא. ופריק ליה לא לעולם כי האי גוונא גולה ומתניתין כעין קצב שהיה מקצב דתנו ביה ד' בכי. תני חדא לפניו חייב לאחריו פטור כו' ופרקינן לא קשיא. פי' דרך המקצב להעלות הקופין מלפניו ולהורידו לאחריו ואח"כ מחזירו ומעלהו מאחריו ומורידו לפניו ומכה בבהמה הא דתני לפניו חייב לאחריו פטור דרך ירידה לפניו חייב. פי' בעת שמחזיר הקופין מאחוריו להכות על הבהמה כדי לנתחה שזו היא ירידה ממש ובירידה שלאחריו בהחזרת הקופין שהיא כעין עלייה פטור. והא דתניא לאחריו חייב לפניו פטור הוא בהגבהת הקופין מלפניו עד שיחזירו לאחריו פטור שהוא דרך עלייה לאחריו חייב שהוא דרך ירידה ג) (ופירשנוהו) [ופירשוהו] בתלמוד ארץ ישראל. א"ר יוחנן טב שהיה

מסורת הש"ס

ו) [וקמן ט:]. ז) ל"ל רבה תוס' בסנהדרין דף סב. רש"ל. ג) [וקמן ט.]. ד) [שם.]. ה) [שם:]. ו) [שם.]. ז) [שם:]. ח) [שם:]. ט) [שם:]. י) ל"ל רבה. רש"ל. כ) [שבת כח]. ל) [וע"ע בתוס' שבת עב: ד"ה כאומר ותוספות סנהדרין סב. ד"ה וכגון]. מ) רש"ל מ"ז. נ) כדפירשנו בפרק כילד הרגל. מהר"ם. ס) עי' במהרש"ל ובמהרש"ל.

גליון הש"ס

גמ' בבלי דעת פרט למתכוין. עי' לקמן דף ט' ע"ב ובתוס' שם ד"ה וכ"ר: שם מה יער רשות. עי' לקמן דף ח' ע"א:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ה"ג כאן וכו' והריס בכח הרג לפניו בהשפלתו חייב: (ב) תוס' ד"ה אלא וכו' וקשה ומ"ש דגבי וכו' וחייבין בדאיתא פרק בלא גדול: (ג) ד"ה ואשר וכו' פרש"י דממעט: (ד) ד"ה נשמטה השליבה מתחתיו ונפלה והרגתו השליבה אבל אם נפל האדם והרגו אדם פטור:

הגהות הגר"א

[א] גמ' הא והא לגלות. נ"ב גירסת הרמב"ם לנזקין ומתורץ בגירסתו פרק קומץ התוס' (ועמ"ש בגמ"מ סי' שע"ח ס"ק י' י"ל):

הגהות מהר"ב רנשבורג

א) רש"י ד"ה פרט וכו' ובן לזרוק ארבע וזרק שמונה. נ"ב ל"ל וזרק שתים וכ"ה בסנהדרין דף עז: בלשון התוס' ד"ה סתם. [בגמ' דב"ק כ"ו ב' מבואר כמ"ש רש"י כאן ואל"ן]:

מוסף רש"י

יש אם למסורת. כמה שכתב משה ומסר בספר תורה לישראל, היא אם והעיקר ולא כמו שהוא נקרא (סוכה ד:). יש אם למקרא. כתר קרייה אזלינן דהיא עיקר (סנהדרין ד:).

רבינו חננאל (המשך)

מקצב והכה בין מלמעלה בין מלמטה גולה ואתיא כדמר בר רב הונא ג) טבח שהיה מקצב והכה לפניו למטה גולה. למעלה אינו גולה. לאחריו למעלה גולה. למטה אינו גולה. והא דתני' בין לפניו בין לאחריו חייב בירידה שלפניו ושל אחריו. והא דתניא בין לפניו בין לאחריו פטור בעלייה ושל אחריו כאשר כבר פירשנו. והא דבעי רבי אבהו מר' יוחנן היה עולה בסולם ושמטה שליבה מתחתיו והרגה תני חדא חייב. ואוקימ' לנזקין ואע"ג דעלייה היא לענין נזקא חייב. ותני חדא פטור גלות. איבעית אימא הא והא לגלות והא דקתני חייב כגון דאתלע דכיון דאתלע ולא חזי לעלייה מעיקרא ירידה היא. איבעית אימא דלא אתלע כלל והאי דקתני חייב כגון דלא מיהדק כיון דלא מיהדק לא חזי למיסק ביה ומעיקרא ירידה היא: נשמט הברזל מקתו. קודם שיכה על העץ לבקעו והרג רבי אומר אינו גולה והרג קרוב למזיד הוא שאילו לא היה רפוי לא היה נשמט. ואמרינן מאי טעמא קסבר יש אם למסורת ונשל ז) כתיב כלומר ונשל הברזל [מן העץ]. מן העץ המתבקע רבי אומר גולה ורבנן שנתזה בקעת מן העץ והלכה והרגה. או נשמט הברזל. כלומר מכח הכאתו בעץ לבקעו נשמט והלך והרג ח) ואם יש לומר והלא מפורש בתחלת סנהדרין כי רבי